

PORTRÉT MĚSTA

Je známo, že k nejobtížnějším malířským tématům patří portrét. Nejde jen o zachycení faktické podoby, ale i o vystižení určité charakteristiky té či oné osoby, jakéhosi jejího fluida a navení atmosféry, která ji obklopuje. Vytvořit portrét města je neméně obtížné, ne-li snad ještě obtížnější. I ono má nejen svou základní podobu, ale má i svou charakteristickou a jinde neopakovatelnou atmosféru, jež se od ostatních měst liší. Navíc není jaksi samo sebou, neboť má své obyvatele, kteří jeho obraz dotvářejí, aniž jsou si toho vědomi a každý jeho portrét, ať už vytvořený v kteroukoliv dobu jeho vývoje, je zároveň také nesmírně cenným historickým dokumentem pro pokolení příští.

Co bychom dnes za to dali, kdyby nám byl některý z umělců dávné doby tak zachoval podobu nejstaršího Brněnského hradu údělných knížat přemyslovských a pomohl tím rozluštit otázku, kde se vlastně nacházel! Jak bychom uvítali, kdybychom měli takový obrazový důkaz samotného vzniku města navíc s uměleckým ztvárněním! Jak vypadali ti, kteří na přelomu 12. a 13. století přišli do brněnské kotliny, chráněné od severu zalesněným návrším a otevřené do úrodných krajů jižní Moravy, aby se tu usadili vedle původního domácího obyvatelstva? Byli přece z různých částí západní, severozápadní i jihozápadní Evropy a přinášeli si s sebou spolu s řemeslnými dovednostmi a obchodními schopnostmi i jisté právní vědomí, obyčej, zvyky a víru. Jak to, že při střetu s domácím obyvatelstvem nedošlo ke krveprolití, že jazykové rozdíly nehrály roli a že už během jediné generace se proto mohlo město se vším všudy konstituovat?

Dnes bychom mohli listovat obrazy středověkého Brna s kypícím životem jarmarků na jeho tržištích (dnešních to náměstích) a mohli jsme se v duchu procházet tu úzkými, tu širšími – z bezpečnostních důvodů někdy i křivolakými – ulicemi města, které ve středověku chránily pevné hradby, ostatně též navíc nikdy v historii Brna vojensky nepokořené! Míjeli bychom asi s obdivem zajímavě řešené domy úzkých průčelí, ale hlubokých domovních parcel, v nichž se nacházely dílny nejrůznějších řemeslníků. Potkávali bychom venkovany, kteří pěti městskými branami přinášeli na trh své výpěstky, ale i novinky, zajímavosti a kolorit. Dovedli bychom si dnes představit, jak vypadal původní kostelík sv. Jakuba i sv. Michala, nebo Petrov bez věží a v jeho původní podobě. Ostatně i Špilberk měnil svou tvář a tu jeho nejstarší si také můžeme představit jenom z dochovaných zlomků! Nemáme proto ani přerod města Brna v době živé renesance a jen stěží si ze střípků skládáme obraz renesančních paláců, jež tehdy obklopovaly např. dnešní náměstí Svobody.

Teprve z roku 1593 se zachoval vůbec první, v dřevorytu provedený, obraz města Brna, jak ho viděl Jan Willenberg. Obraz ovšem z dálky, ve snaze obsáhnout co největší část města v hradbách s dominantami kostelů, věží a Špilberkem na zcela holém návrší. Trvalo však ještě plných sedmdesát let, než se odvážil vstoupit do vnitřního města holandský malíř Max Groer, aby v roce 1644 namaloval dokonce žánrový obrázek pouličního souboje na křižovatce dnešní Masarykovy a Jánské ulice. O rok později však už vznikají rozměrná plátna malířů Bayera a Zeisera, jež zachycují obléhání Brna Švédy, a od druhé poloviny 17. století vedut přibývá, ač stále ještě nějaký čas jakoby plachých a neodvažujících se vstoupit přímo do města. Nicméně i to časem mizí a portrétů měnic se tváře města Brna je stále více. A to je moc dobře, protože tato tradice je pro město nesmírně důležitá, neboť uchovává autentická svědectví jeho podoby. Pravda, dnes jsou k dispozici i jiné prostředky, ať už jde o zajímavé a umělecké fotografie, či oživlé záběry filmové, ba dokonce i virtuální, ale své nezastupitelné místo mezi nimi vždycky bude mít i veduta ztvárněná nejrůznějšími malířskými technikami. Už také proto, že je něčím, co dokáže prozradit niterný vztah jejího tvůrce k městu, které portrétuje. A já jsem moc ráda, že tvář Brna na samotném začátku 21. století má svého vnímavého, citlivého a odpovědného portrétistu.

Milena Flodrová

PORTRAIT OF A CITY

Portraiture is renowned for being one of the most difficult painting themes. It does not entail the mere capture of the factual appearance but also the epitomizing of certain aspects of the person, a spirit, and evoking the surrounding atmosphere. Creating portrait of a city is no less difficult if not more so. It has not just its basic appearance but also the characteristic and unique atmosphere that distinguishes it from other cities. It is not alone, it has its people who, unaware, complete its image, and each portrait at any time in the city's development is an immensely precious historical document for future generations.

What would we give today if any of the ancient artists would have preserved the appearance of the oldest Brno castle, belonging to the appanaged Přemyslid princes, and thus helped to solve the question of where it stood! How welcome it would be to have such pictorial proof of the city's origin with artistic interpretation on top! How did the people settle side by side with the original inhabitants, having arrived in the 12th and 13th centuries in the Brno basin, protected from the north by a wooded rise and open to the fertile regions of southern Moravia? They came from different parts of western, northwestern and southwestern Europe, bringing along crafts and trading skills as well as a certain legal awareness, customs, habits and faith. How is it there was no bloodshed on the encounter with the local inhabitants, that language differences played no role and the city could have been set up altogether within a single generation?

On this day, we could have been perusing pictures of a medieval Brno brimful of trade in the market places (nowadays squares) and wondering mentally through the here narrow, there wider – sometimes twisting for safety reasons – streets of the city, protected by solid ramparts in the Middle Ages, incidentally never to be militarily overcome in the history of Brno! Perhaps with awe, we would have been passing by interestingly designed houses with narrow fronts but deep housing plots with workshops of various craftsmen. We would have been meeting countrymen bringing their produce along with news, curios and colour, through the five city gates to the markets. We would have been able to imagine what the original St. Jacob and St. Michael chapels looked like, or the towerless Petrov in its original form. After all, Špilberk too changed its face and the oldest one can only imagine using the fragments preserved! We are therefore missing the regeneration of the City of Brno in the time of the vibrant Renaissance and can only piece together the vision of Renaissance palaces surrounding for instance today's Svoboda Square.

The oldest wood-engraved picture of Brno as seen by Jan Willenberg, is from 1593. The imagine is distant due to the effort to encompass as large a part of the city, in its ramparts with the landmark churches, towers and Špilberk on an entirely naked elevation, as possible. It took another full seventy years for Dutch painter Max Groer to dare to enter the inner city to paint a street fight at the crossroads of the current Masarykova and Jánská streets in 1644. A year later though, extensive canvases by the painters Bayer and Zeiser came into existence, depicting the Swedish siege of Brno, while the number of vedutas has grown since the second half of 17th century, though still shyly and without daring to enter the city itself. Nevertheless this also passed with time and there were more and more portraits of the changing face of the city. This is very encouraging as such traditions are immensely important for the city in preserving authentic testimonial of its appearance. True, other means are available today, whether interesting and artistic photography or animated film scenes or in fact virtual, yet veduta created from diverse painting techniques will always have its place among them. If only for showing its creator's internal attachment to the city he portrays. And I am so happy the face of Brno at the onset of the 21st century has a perceptive, sensitive and responsible portraitist.

Milena Flodrová

PORTRÄT DER STADT

Bekanntlich gehört das Porträt zu den schwierigsten malerischen Themen. Es geht nicht nur um das Einfangen des tatsächlichen Aussehens, sondern auch um die Wahrnehmung einer bestimmten Eigenart des Porträtierten, um ein gewisses Fluidum und das Hervorrufen einer Atmosphäre, von denen dieser umgeben ist. Das Porträt einer Stadt anzufertigen ist nicht einfacher, sondern eher noch schwieriger. Denn auch diese hat nicht nur ihre grundlegende Gestalt, sondern auch ihre eigene Charakteristik und andernorts nicht wiederholbare Atmosphäre, durch welche sie sich von anderen Städten unterscheidet. Zudem ist sie nicht allein; sie hat ihre Bewohner, die – ohne sich dessen bewusst zu sein – ihr Bild vervollständigen. Jedes Porträt einer Stadt, egal zu welcher Zeit ihrer Entwicklung es geschaffen wurde, ist gleichzeitig auch ein unaussprechlich wertvolles, historisches Dokument für die kommenden Generationen.

Was würden wir heute dafür geben, wenn uns einer der Künstler aus fernen Zeiten das Aussehen der ältesten Brüner Burg der Přemysliden-Teilfürsten hinterlassen hätte und so die Frage nach ihrer eigentlichen Lage beantworten würde! Wie würden wir es begrüßen, wenn wir solche Bildbelege von der Entstehung der Stadt hätten – und dazu noch in künstlerischer Ausgestaltung! Wie sahen jene Menschen aus, die an der Wende vom 12. zum 13. Jahrhundert in den Brüner Talkessel kamen, der – im Norden von bewaldeten Hügeln geschützt – sich zur fruchtbaren südmährischen Landschaft hin öffnete, jene Siedler, die sich in Nachbarschaft zu der ursprünglichen Bevölkerung niederließen? Stammen diese doch aus verschiedenen Teilen West-, Nordwest- und Südwesteuropas, wobei sie handwerkliche Fertigkeiten, kaufmännisches Geschick und auch ein gewisses Rechtsverständnis sowie darüber hinaus ihre Traditionen, Bräuche und ihren Glauben mitbrachten. Wie war es möglich, dass es beim Zusammentreffen mit der Lokalbevölkerung zu keinem Blutvergießen kam, dass sprachliche Unterschiede keine Unterschiede spielten und sich daher schon im Laufe einer Generation eine Stadt mit allem Drum und Dran herabildete?

Heute könnten wir in den Bildbögen des mittelalterlichen Brünns mit seinem regen Treiben der Jahrmärkte auf ihren Marktplätzen (den heutigen Stadtplätzen) blättern und im Geiste hier in den engen, da in breiteren, aus Gründen der Sicherheit manchmal winkligen, Gassen der Stadt spazieren gehen, die im Mittelalter befestigte Wälle schützten, welche übrigens niemals in der Brüner Historie von gegnerischen Armeen überwunden wurden! Wahrscheinlich würden wir voller Bewunderung an den interessanten Häusern mit ihren schmalen Fronten, aber tiefen Hausparzellen vorbeigehen, in denen sich die verschiedensten Handwerksbetriebe befanden. Wir träfen Leute vom Lande, die durch die fünf Stadttore hindurch nicht nur ihre Erzeugnisse auf die Märkte brachten, sondern auch Neuigkeiten, Interessantes und ihr Kolorit. Wir hätten heute eine Vorstellung davon, wie früher die St. Michael- und die St. Jakobkirche ausgesehen haben oder der Dom St. Peter und Paul ohne Türme und in seiner ursprünglichen Form. Übrigens änderte auch die Burg Spielberg ihre Gestalt, und ihre älteste können wir uns nur aufgrund von erhaltenen Bruchstücken vorstellen. Daher haben wir auch keine Bilder der Verwandlung der Stadt während der lebendigen Renaissance, und nur mühevoll setzen wir aus den Scherben das Bild der Renaissance-Paläste zusammen, die beispielsweise den heutigen Platz Náměstí Svobody umgaben.

Das älteste erhaltene Bild, ein Holzschnitt der Stadt Brünn, wie Jan Willenberg sie sah, stammt erst aus dem Jahre 1593. Es ist allerdings ein Bild aus der Entfernung, im Bestreben, möglichst viel von der Stadt innerhalb der Wälle mit ihren dominanten Kirchen und Türmen sowie der Burg Spielberg auf der damals völlig kahlen Anhöhe zu erfassen. Es dauerte noch volle 70 Jahre, bis der holländische Maler Max Groer sich traute, das Innere der Stadt zu betreten, um im Jahre 1644 ein sogar genrehaftes Bild eines Gassenduells auf der Kreuzung der heutigen Straßen Masarykova und Jánská zu fertigen. Schon im darauffolgenden Jahr entstand aber ein größeres Gemälde der Maler Bayer und Zeiser, welches die Belagerung der Stadt Brünn durch die Schweden festhielt. Ab der zweiten Hälfte des 17. Jahrhunderts steigt dann die Zahl der Vedutas – wenn auch noch immer eine Zeit lang mit einer gewissen Scheu, in die Stadt einzutreten. Aber auch diese Angst legt sich, und immer mehr Porträts der sich verändernden Stadt Brünn entstehen. Das ist auch sehr gut, denn diese Tradition ist für Brünn von überragender Bedeutung – schließlich hinterlässt sie ein authentisches Zeugnis seines Aussehens. Natürlich stehen heute auch andere Mittel zur Verfügung, aber egal ob es sich um künstlerische Fotografien oder belebte oder sogar virtuelle Filmaufnahmen handelt: Zwischen ihnen nimmt die mit den unterschiedlichsten Maltechniken gemalte Vedute ihren festen Platz ein und wird ihn immer behalten. Schon deshalb, weil in ihr etwas steckt, was die innere Beziehung ihres Schöpfers zu der von ihm porträtierten Stadt verraten kann. Ich bin sehr froh darüber, dass das Aussehen der Stadt im Anbeginn des 21. Jahrhunderts seinen empfänglichen, einfühlsamen und verantwortungsbewussten Porträtisten gefunden hat.

Milena Flodrová

Z ÚVODNÍHO SLOVA K VÝSTAVĚ ZDENĚKA BLÁHY v r. 2002

Každý z nás, vážení a milí přátelé, je poutníkem na cestě životem. Potkáváme na ní mnohé, co zapomeneme – letmá setkání, pohled do krajiny, kudy jsme prošli jen jednou v životě – přece však někde v nás ulpí vzpomínka – třeba na šumění deště kdesi na Vysočině, nebo na teskné volání ptáků daleko od našeho domova. Málokdo z nás se uprostřed dne zastaví – byť na okamžik – aby se podíval, kde vlastně žije svůj jedinečný a neopakovatelný život. Aní si neuvědomí, že je to ve městě, proslulém nejen historií, ale i pozoruhodným okolím uprostřed lesů, na dosah Moravského krasu a že to město překypuje nádhernými zákoutími, ulicemi, plnými nedoceněných stavebních památek i parků, jež nás zvou k odpočinku.

A tak mi dovolte, abych vám představila umělce, které celým svým dílem píše nekonečnou báseň o Brnu. Pan Zdeněk Bláha, mistr akvarelu, v sobě má něco z Malého prince. – Chceš-li přítele, ochoč si mě – říká liška princ – a Zdeněk Bláha si ochočil štětce a paletu s barvami. Prochází městem, které miluje, pozoruje jeho ruch a lidský shon – a dokáže do svých akvarelů včarovat déšť laskavý i potutelný, město plné perleti – neboť jak lépe se dá vystihnout ono mihotání v kalužích? Je to jako sen – kdy člověk procítá a na sítnici oka mizí něco krásného, co se mu zdálo těsně před úsvitem. Zdeněk Bláha je častým návštěvníkem Zelného trhu, kde to, podle něj, voní minulými věky – a skutečně tam najdete místo, na němž stál Napoleon Bonaparte, nebo dům, kde přenocoval generál Kutuzov. Staví nám před oči majestát katedrály sv. Petra a Pavla, kde zvoní poledne v jedenáct hodin – a to už třistapadesát let, od časů obléhání Brna Švédy.

Nezapírám, že jsem okouzlena jeho panoramaty, z nichž se k nebi tyčí věže Petrova, či hradu a pevnosti Špilberk, že obdivuji, jak dokáže svoje akvarely obléci do ranních mlžných oparů – či nechá slunce probleskovat krajkovým stromů. Brno se mu stalo místem variací bez konce. Potkává léto na Zelném trhu, loudavý podzim v zadumaných zákoutích, či ve stínu katedrály – potkává okamžiky života nás všech, neboť s námi všemi sdílí společný domov – svoji velkou lásku – naše město – a ta láska vyvěrá jako životodárný pramínek z každého jeho díla.

Zdeněk Bláha dostal do vínku dar od Boha. Srdce básníka, detailní pozorovací schopnost – a něco navíc – co neumím definovat. Právě to něco vdechuje jeho obrazům duši...

Růžena Sypěnová

FROM THE INTRODUCTORY SPEECH TO ZDENĚK BLÁHA'S EXHIBITION IN 2002

Every one of us, dear and kind friends, is a traveller along the path of life. We meet much that we forget – brief meetings, a gaze into a landscape we passed only once in our lives – yet a memory sticks fast inside – such as the rustle of rain somewhere in the highlands, or a sorrowful bird call far from home. Hardly anybody stops in the middle of the day, however briefly, to look at where they live their unique and nonrecurring lives. They do not actually realise they are in a city renowned not merely for its history but also remarkable surroundings of forests, within reach of the Moravian Karst, and that the city teems with stunning nooks, streets full of underrated monuments, and parks inviting us to rest.

Allow me to introduce an artist who writes an everlasting poem of Brno. Zdeněk Bláha, master of watercolour, holds something of the little prince inside. “If you want a friend, tame me...”, says the fox to the Prince, and Zdeněk Bláha has tamed brushes and a palette with colours. He wanders through the city he loves, watching the human hustle and bustle, and is able to magic kind and surreptitious rain into his watercolours, a city full of mother of pearl – or how better to describe that shimmer of puddles? It is like a dream, when one wakes and something beautiful dreamt just before dawn evaporates from the retina. Zdeněk Bláha is a frequent visitor to the Green Market (Zelný trh) that he believes smells of an age long passed – and you actually can find a spot where Napoleon Bonaparte stood, or the house where general Kutuzov spent the night. He erects the majesty of Sts. Peter and Paul cathedral, where the noon has been tolled at eleven for the three hundred and fifty years since the Swedish siege of Brno, before our eyes.

I am not denying having been charmed by his cityscapes with the towers of Petrov or the castle and fortress of Špilberk rising above, or that I admire his ability to clothe his watercolours in morning's foggy haze, or to allow the sun to gleam through the lace of trees. Brno has become a place of endless variations to him. He meets summer at the Green Market, dawdling autumn in pensive niches or in the shade of the cathedral, he encounters moments of our life as he shares a home with us – his great love – our city, and this love flows as a life-giving spring from each of his works.

God endowed Zdeněk Bláha with a gift. The heart of a poet, detailed powers of observation and something more, something I cannot define. Something that breathes soul into his pictures...

Růžena Sypěnová

AUS DEM GELEITWORT ZUR ZDENĚK-BLÁHA-AUSSTELLUNG DES JAHRES 2002

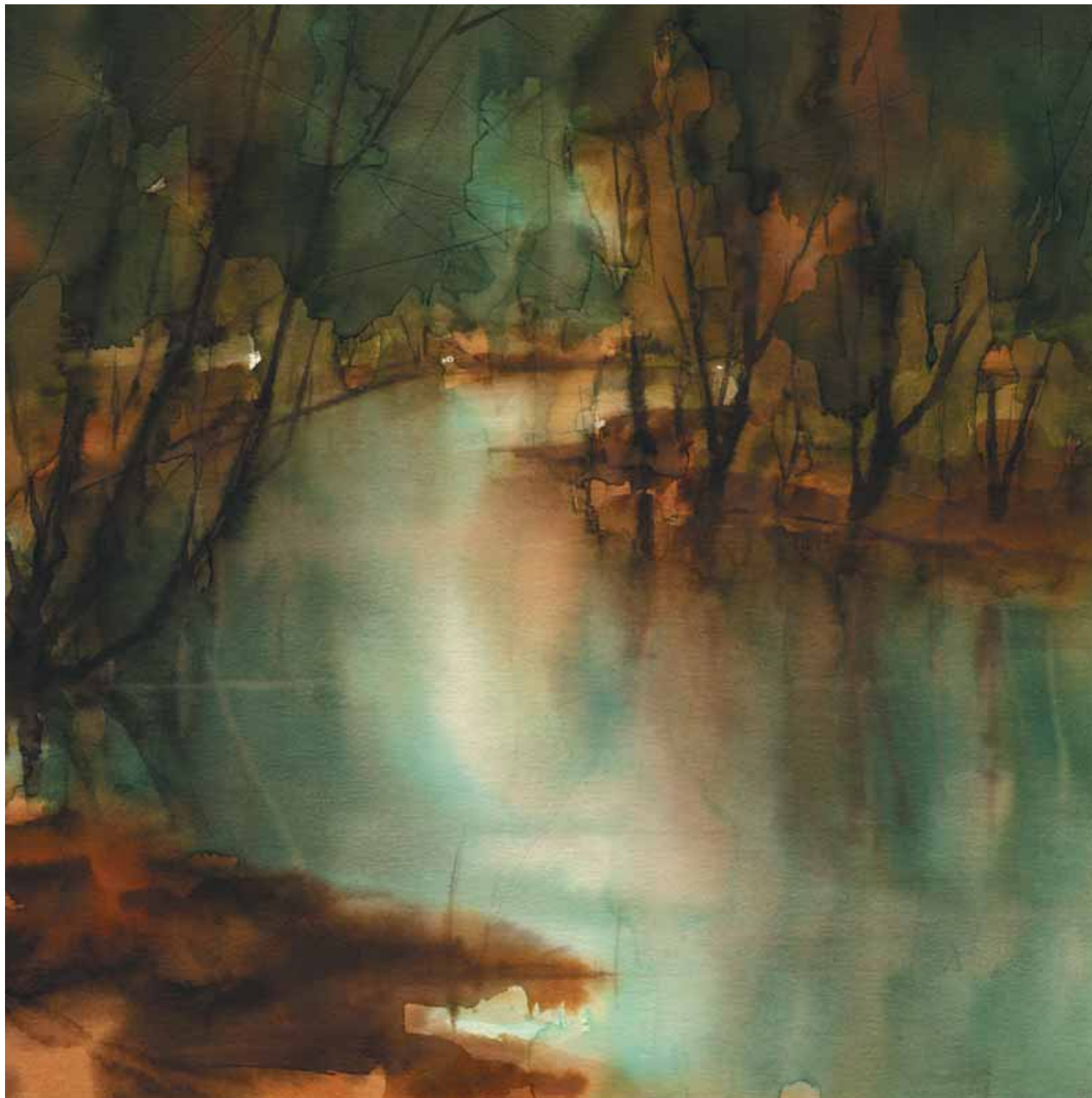
Ein jeder von uns, sehr geehrte Damen und Herren, liebe Freunde, befindet sich auf einer Reise durch das Leben. Auf diesem Weg begegnen wir vielem, was wir vergessen – flüchtige Begegnungen, Blicke auf Landschaften, die wir nur einmal im Leben durchwandert haben. Dennoch bleibt aber in uns eine Erinnerung haften, vielleicht das Geräusch des Regens irgendwo in Vysočina oder das melancholische Rufen der Vögel weit weg unserer Heimat. Nur wenige von uns halten mitten am Tag inne, wenn auch nur für einen Moment, um zu sehen, wo man eigentlich sein einzigartiges und unwiederholbares Leben lebt. Auch ist man sich nicht bewusst, dass es in einer Stadt ist, die nicht nur wegen seiner Geschichte berühmt ist, sondern auch wegen der sehenswerten Umgebung, inmitten von Wäldern unweit des Mährischen Karstes; man übersieht, dass diese Stadt überreich ist an herrlichen Winkeln, an Straßen voller unschätzbaren Baudenkmäler und an Parks, die uns zur Erholung einladen.

Erlauben Sie mir daher, Ihnen einen Künstler vorzustellen, der mit seinem gesamten Werk ein fortlaufendes Gedicht über Brünn schreibt. Zdeněk Bláha, ein Meister des Aquarells hat etwas von dem Kleinen Prinzen in sich: „Möchtest du mein Freund sein, musst du mich zähmen“, sagt der Fuchs zum Prinzen, und Zdeněk Bláha zähmt Pinsel und Farbpalette. Er geht durch die Stadt, die er liebt, und beobachtet ihr Treiben und die Hast der Menschen – und er vermag, in seine Aquarelle den gütigen und schelmischen Regen zu zaubern; eine Stadt voller Perlmutter – denn wie ließe sich das Schimmern in den Pfützen besser erfassen? Es ist wie ein Traum – wenn man erwacht und von der Netzhaut des Auges etwas Schönes verschwindet, von dem man kurz vor Tagesanbruch noch geträumt hat. Zdeněk Bláha besucht häufig den Krautmarkt, wo seiner Meinung nach vergangene Zeiten geatmet werden können; und tatsächlich können Sie dort den Platz finden, an dem Napoleon Bonaparte stand, oder das Haus, in dem General Kutusow übernachtete. Er errichtet vor unseren Augen die Majestät des Doms St. Peter und Paul, wo die Glocken um elf Uhr Mittag schlagen – und das schon seit dreihundertfünfzig Jahren, seit der Belagerung der Stadt durch die Schweden.

Ich möchte gar nicht verbergen, dass mich seine Panoramen verzaubern, aus denen die Türme von St. Peter und Paul oder die Burg und Festung Spielberg in den Himmel emporragen. Auch bin ich voller Bewunderung dafür, wie es ihm gelingt, seine Aquarelle in morgendlichen Nebel zu kleiden oder die Sonne durch das Spitzenmuster der Bäume scheinen zu lassen. Brünn ist ihm ein Ort endloser Variationen. Er begegnet dem Sommer auf dem Krautmarkt, dem gemächlichen Herbst in verträumten Winkeln oder im Schatten des Doms. Er trifft Momente des Lebens von uns allen, denn mit uns allen teilt er eine gemeinsame Heimat, seine große Liebe, unsere Stadt, und diese Liebe entspringt wie eine Leben spendende Quelle aus jedem seiner Werke.

Zdeněk Bláha wurde von Gott ein Geschenk in die Wiege gelegt: das Herz des Dichters, eine genaue Beobachtungsgabe – und noch etwas, was ich nicht beschreiben kann. Gerade dieses Etwas aber verleiht seinen Bildern eine Seele.

Růžena Sypěnová

Vítězslav Nezval

NA BŘEHU ŘEKY SVRATKY

Na břehu řeky Svatky kvete rozrazil,
na břehu řeky Svatky roste nízká tráva,
rád chodil jsem tam denně, koupal se a snil,
na břehu řeky Svatky kvete rozrazil
a voda je tu těžká, chladná, kalná, tmavá.

I za slunného léta je zde zvláštní stín
jak v starém obraze, jenž u nás doma visí,
proč cítil jsem tu vonět kopr, česnek, kmín,
i za slunného léta je zde zvláštní stín
jak v jedné zahradě, kam chodíval jsem kdysi.

Jsou možná hezcí řeky, mají větší třpyt
než tento teskný břeh, než temná řeka Svatka,
a přece musil jsem tu každoročně žít,
jsou možná hezcí řeky, mají větší třpyt,
však nechodila k jejich břehům moje matka.

Jsou možná země, kde je voda modravá
a nebe modravé a hory modravější,
a přec mou zemí navždy bude Morava,
jsou možná země, kde je voda modravá,
a přec mi nejsou drahé jak ta země zdejší.

Jsou možná mnohem nádhernější hřbitovy,
je Vyšehrad, ten zlatý klenot v srdci Prahy –
a přec mě nejvíc dojí má ten žulový,
jsou možná mnohem nádhernější hřbitovy,
a přec ten nad Brnem je nade vše mi drahý.

Na břehu řeky Svatky kvete rozrazil
a v létě tyčí se tu kukuřičná zrna.
Ó, kéž bych, matko, s tebou do dneška tu žil,
na břehu řeky Svatky kvete rozrazil,
kéž žil bych s tebou, matko, dodnes ve zdech Brna.

Jsou možná hezcí řeky, mají větší třpyt
než tento teskný břeh, než temná řeka Svatka,
a přec bych chtěl tu, matko, s tebou věčně žít,
jsou možná hezcí řeky, mají větší třpyt,
však ty jsi moje vlast, má vlast, má věčná matka.

▲ Základem brněnské siluety je Petrov, jehož základy pamatují prvního moravského markraběte Konráda Otu (12. stol.)

The Brno skyline is based on Petrov, the foundations of which remember Konrád Ota, the first Moravian margrave (12th century)

Die Grundlage der Brünner Silhouette bildet der Dom St. Peter und Paul, dessen Fundamente sich an den ersten mährischen Markgrafen Konrad Ota erinnern (12. Jh.)

► Petrov ze Špilberku v zimě

Petrov from Špilberk in winter

Blick auf den Petersberg vom Spielberg in der Winterzeit

Padá sníh a v člověku
ožívá touha, aby padal nepřetržitě, aby
přikryl všechnu špínu města, všechnu
licoměrnost a zlobu.

Ať padá, ať padá! A modeluje lhostejný dům
i zaujatý dům do nových tvarů, ať dá
vystoupit netušeným pahrbkům
a zákoutím.

Ať padá! Přináší ticho a soustředění
dávných zim. Nezastírá kontury,
vločkuje nové. Děti to vědí líp
než dospělí.

Dobrý den, sněhu. Houšť!

